

“ ...

İptali istenen kural ile, vergi kanunları uyarınca iadesi talep edilen vergilere ilişkin olarak açılan davalarda dava konusu tutarın yüzde ellisi oranında teminatın alınmadan yürütmenin durdurulmasına karar verilemeyeceği düzenlenerek, anılan davalarda teminat alınmadan yürütmenin durdurulması kararı verilebilmesi için 2577 sayılı Kanun'un 27. maddesinin altıncı fıkrası ile Mahkemelere tanınan takdir hakkı kaldırılmıştır.

İptali talep edilen kanun hükmünün teklif edilme gerekçesinde, vergi kanunları uyarınca iade talep eden mükelleflerin taleplerinin gerekli şartları taşımaması nedeniyle kabul edilmemesi veya vergi incelemesi sonucu yerine getirileceğinin bildirilmesi nedeniyle meydana gelen uyuşmazlıklarda verilen yürütmeye durdurma kararları üzerine iade yapıldığı ve yapılan incelemeler sonucunda bu iadelerin haksız yere alındığı yönünde tespit yapılması durumunda iade edilen tutarların büyük çoğunluğunun geri alınımının sağlanamadığı, bu şekilde haksız iadelerin önüne geçilebilmesi amacıyla söz konusu kanun hükmünün teklif edildiği belirtilmiştir.

Anayasa Mahkemesinin yerleşmiş hukuk devleti tanımına göre; Anayasanın 2. maddesinde yer alan hukuk devleti, eylem ve işlemleri hukuka uygun, insan haklarına saygılı, bu hak ve özgürlükleri koruyup güçlendiren, her alanda adaletli bir hukuk düzeni kurup, bunu geliştirerek sürdüren, Anayasaya aykırı durum ve tutumlardan kaçınan, hukukun üstün kurallarıyla kendini bağlı sayan, yargı denetimine açık, yasaların üstünde yasa koyucunun da uyması gereken temel hukuk ilkeleri ve Anayasanın bulunduğu bilincinde olan devlettir. (Anayasa Mah. 2001/406 E. 2004/20 K. sayılı kararı)

Anayasanın “Temel Hak ve Hürriyetlerin Sınırlanması” başlıklı 13. maddesinde; “Temel hak ve hürriyetlerin özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak kanunla sınırlandırılabilmesi ve bu sınırlamaların Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve laik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamayacağı” düzenlenmiştir.

Anayasa'nın 125. maddesinin birinci fıkrasında, “İdarenin her türlü eylem ve işlemlerine karşı yargı yolu açıktır” kuralına yer verilmiştir. İdari eylem ve işlemlerin yargı denetimine tabi olması demokratik hukuk devletinin olmazsa olmaz koşuludur. Anılan hükmün benimsediği husus da etkili bir yargısal denetimdir. Kişinin uğradığı bir haksızlığa veya zarara karşı kendisini savunabilmesinin ya da maruz kaldığı haksız bir uygulama veya işleme karşı haklılığını ileri sürüp kanıtlayabilmesinin, zararını giderebilmesinin en etkili ve güvenceli yolu, yargı mercileri önünde dava hakkını kullanabilmesidir.

Hak arama özgürlüğü bakımından kişilerin idareye karşı sahip oldukları en etkili yargısal koruma mekanizması iptal davasıdır. İptal davasında, idari işlemin hukuk kurallarına aykırılığının belirlenmesi hâlinde iptali yoluna gidilmekte ve bunun sonucunda idarenin hukuka bağlılığı ve hukuk düzeninin korunması sağlanmaktadır. Genel ilke, iptal kararlarının geriye yürütülmesi ve iptal edilen işlemi başından itibaren ortadan kaldırması, bu işleme ve ona dayanan sonuçların hiç mevcut olmamış gibi kabul edilmesi olmakla birlikte, bu ilke, idari işlemin iptal kararı verilinceye kadar mevcudiyetini sürdürmesine ve etki doğurmasına engel değildir. Bu nedenle kişileri iptal davası sonuçlanıncaya kadar hukuka aykırı idari işlemin olumsuz etkilerinden korumak, ileride giderilmesi veya düzeltilmesi imkânsız veya zor olan durumları önlemek, idarenin hem olası bir tazmin yükünden kurtarılması hem de hukuk sınırları içinde

kalması sağlanarak hukuk devletinin kesintiye uğramadan devamını temin etmek amacıyla yürütmenin durdurulması kurumu öngörülmüştür.

Yürütmenin durdurulması kurumu, yargının denetim etkinliğini artırıcı bir araç olarak dava hakkının bir parçasını oluşturduğu gibi kamu yararı ve kamu düzenini de sağlamaktadır. Yürütmenin durdurulması kararıyla dava konusu olan işlemin yapıldığı andan önceki durumun geri gelmesi sağlanmakta ve kişiler dava sonuçlanıncaya kadar bu işlemin olumsuz etkilerinden korunmaktadır. Ancak verilen yürütmeyi durdurma kararı dava konusu uyuşmazlığı sonlandıran nihai bir karar değildir (AYM, E.2016/205, K.2019/63, 24/7/2019, § 142).

Anayasa'nın 125. maddesinin beşinci fıkrasında, idari işlemin uygulanması hâlinde telafisi güç veya imkânsız zararların doğması ve idari işlemin açıkça hukuka aykırı olması şartlarının birlikte gerçekleşmesi durumunda gerekçe gösterilerek yürütmenin durdurulmasına karar verilebileceği, altıncı fıkrasında ise yürütmenin durdurulması kararı verilmesinin olağanüstü hâl, seferberlik ve savaş hâlinde, ayrıca millî güvenlik, kamu düzeni ve genel sağlık nedenlerine bağlı olarak kanunla sınırlanabileceği hükme bağlanmıştır.

Anayasa'nın 35. maddesinin birinci fıkrasında ise "Herkes, mülkiyet ve miras haklarına sahiptir" denilmek suretiyle mülkiyet hakkı güvenceye bağlanmıştır. Birey özgürlüğü ile doğrudan ilgili olan mülkiyet hakkı, bireye emeğinin karşılığına sahip olma ve geleceğe yönelik planlar yapma imkânı tanıyan temel bir haktır.

Mülkiyet hakkı -kişiyi başkasının hakkına zarar vermemek ve kanunların koyduğu sınırlamalara uymak şartıyla- sahibi olduğu şeyi dilediği gibi kullanma, onun semerelerinden yararlanma ve ondan tasarruf etme imkânı veren bir haktır. Bu bağlamda malikin mülkünü kullanma, onun semerelerinden yararlanma ve mülkü üzerinde tasarruf etme yetkilerinden herhangi birinin sınırlanması veya mülkünden yoksun bırakılması mülkiyet hakkına müdahale teşkil eder.

Anayasa'nın 35. maddesinde mülkiyet hakkının ancak kamu yararı amacıyla ve kanunla sınırlandırılabilirliği öngörülmüştür. Öte yandan mülkiyet hakkı sınırlandırılırken temel hak ve özgürlüklerin sınırlandırılmasına ilişkin genel ilkeleri düzenleyen Anayasa'nın 13. maddesinin de gözönünde bulundurulması gerekmektedir.

Anayasa Mahkemesinin sıkça vurguladığı gibi temel hakları sınırlayan kanunun şeklen var olması yeterli olmayıp yasal kuralların keyfiliğe izin vermeyecek şekilde belirli, ulaşılabilir ve öngörülebilir düzenlemeler niteliğinde olması gerekir (AYM, E.2020/15, K.2020/78, 24/12/2020, § 9; E.2018/99, K.2021/14, 03/03/2021, § 76).

Esasen temel hakları sınırlayan kanunun bu niteliklere sahip olması, Anayasa'nın 2. maddesinde güvenceye alınan hukuk devleti ilkesinin de bir gereğidir. Hukuk devletinde, kanuni düzenlemelerin hem kişiler hem de idare yönünden herhangi bir duraksamaya ve kuşkuya yer vermeyecek şekilde açık, net, anlaşılır, uygulanabilir ve nesnel olması, ayrıca kamu otoritelerinin keyfi uygulamalarına karşı koruyucu önlem içermesi gerekir. Kanunda bulunması gereken bu nitelikler hukuki güvenliğin sağlanması bakımından da zorunludur. Zira bu ilke hukuk normlarının öngörülebilir olmasını, bireylerin tüm eylem ve işlemlerinde devlete güven duyabilmesini, devletin de yasal düzenlemelerinde bu güven duygusunu zedeleyici yöntemlerden kaçınmasını gerekli kılar. (AYM, E.2015/41, K.2017/98, 4/5/2017, §§ 153, 154) Dolayısıyla Anayasa'nın 13. maddesinde sınırlama ölçütü olarak belirtilen kanunilik, Anayasa'nın 2. maddesinde güvenceye alınan hukuk devleti ilkesi ışığında yorumlanmalıdır.

Öte yandan, özellikle yargılama usullerini düzenleyen kanun hükümlerinin, yargılama usullerinde uygulanan “şekle bağlılık ilkesi” gereği, yasama organı tarafından düzenlenmesi sırasında tamamen takdire dayalı olmayı ve keyfiliği önlemek amacıyla matuf şekilde davranılması gerekmektedir.

İptali talep edilen kural ile, vergi kanunları uyarınca iadesi talep edilen vergilere ilişkin olarak açılan davalarda dava konusu tutarın yüzde ellisi oranında teminatın alınmadan yürütmenin durdurulmasına karar verilemeyeceği düzenlenmekle birlikte; öncelikle anılan kuralın içerisinde geçen “vergi kanunları” ibaresinden kastın ne olduğu konusunda duraksamaya neden olunmaktadır. Gerek 2577 sayılı Kanun gerekse diğer kanunlarda “vergi kanunları” ibaresinin tanımı yapılmamış, bu noktada kanunun teklif gerekçesinde de buna yönelik açıklama ve yorumlara da yer verilmemiştir. 2576 sayılı Bölge İdare Mahkemeleri, İdare Mahkemeleri ve Vergi Mahkemelerinin Kuruluşu ve Görevleri Hakkında Kanun’un 6. maddesinde vergi mahkemelerinin görevleri sayılmış olup, anılan maddede; “Vergi mahkemeleri: a) Genel bütçeye, il özel idareleri, belediye ve köylere ait vergi, resim ve harçlar ile benzeri mali yükümler ve bunların zam ve cezaları ile tarifelere ilişkin davaları, b) (a) bendindeki konularda 6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanunun uygulanmasına ilişkin davaları, c) Diğer kanunlarla verilen işleri, çözümler.” denilmektedir. Bu noktada iptali talep edilen kuralda yer alan “vergi kanunları” ibaresinden kastın 2576 sayılı Kanun’un yukarıda anılan maddesinde geçen ve vergi mahkemelerinin görevine giren konulardan yalnızca “vergi” türünden amme alacaklarını düzenleyen kanunları mı ifade ettiği, veyahut bunun dışında resim ve harçlar ile benzeri mali yükümleri düzenleyen kanunları da kapsayıp kapsamadığı, ya da bir kısım vergi türündeki amme alacaklarını düzenleyen kanunlarda yer alan ancak vergi niteliği taşımayan amme alacaklarını da kapsayıp kapsamadığı (örneğin 2464 sayılı Belediye Gelirleri Kanunu’nun 12. ve devamı maddelerinde ilan ve reklam vergisi düzenlenmekle birlikte 52. ve devamı maddelerinde işgal harcı, 86. maddesinde ise yol harcamalarına katılma payı da düzenlenmektedir) konusunda tereddüt duyulmaktadır.

Aynı şekilde, iptali talep edilen kural ile, “dava konusu tutarın yüzde ellisi oranında teminatın” alınacağına belirtilmesine rağmen, söz konusu teminatın türünün ne olduğu (nakit tutar, teminat mektubu vs.), teminatın ne zaman alınacağı (davanın açılması sırasında, yürütmenin durdurulması isteminin karara bağlanması aşamasından önce, yürütmenin durdurulması kararı ile birlikte vs.), kimden alınacağı (davacıdan, davacının temsil yetkisi verdiği herhangi bir kişi, davacının temsil yetkisi vermediği kişiler vs.), nereye yatırılacağı (davalı idarenin hesabına, Maliye Hazinesine, Mahkeme veznesine vs.), ne şekilde yatırılacağı (Mahkeme veznesine başvurmak suretiyle, bankadan alınacak olan ödeme belgesinin ibrazı ile, davalı idareden alınacak olan alındı belgesinin ibrazı vs.), yatırılan teminatın iadesinin ne zaman, ne şekilde ve hangi makam tarafından yapılacağı da kanun metninde belirtilmemiş, anılan hususları belirleme noktasında Mahkeme veya hakime yetki veren bir düzenleme de getirilmediği gibi herhangi bir idari makama alt düzenleyici işlemlerle anılan hususlara dair usul ve esasları belirleme yetkisi de tanınmamıştır. Bu şekilde, daha sonradan ilgili yargı makamları ve idari makamlar tarafından kanun koyucunun vermemiş olduğu bir yetkiyi de kullanamayacağı gözetildiğinde, iptali talep edilen kuralın yeterli hukuki belirliliği ve güvenceyi taşımadığı anlaşılmaktadır.

Ayrıca, teminatın ne zaman alınacağı hususunda, anılan teminatın yürütmenin durdurulması kararı verilmesinden önce alınacağına dair yapılabilecek bir yorumda da, Mahkemece yürütmenin durdurulması kararı verilmesinden önce kişilere yürütmenin durdurulması kararı verileceğinin belirtilmesi suretiyle teminat istenmesi durumunda da anılan hususun ihsası rey tartışmalarına da sebebiyet verebileceği açıktır.

Öte yandan, 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nda gerek dava açılması sırasında gerekse de ihtiyati tedbir verilmesi ile ilgili olarak alınması öngörülen teminata ilişkin kurallarda, yukarıda anılan hususlara dair gerekli düzenlemelerin yapıldığı görülmüş olup(örneğin anılan Kanun'un 87. maddesinde dava açılırken alınması öngörülen teminatın tutarı ve şekline, 89. maddesinde teminatın iadesine, 392. maddesinde ihtiyati tedbir istemiyle ilgili olarak alınması öngörülen teminatın hangi durumlara alınmayabileceği vs), iptali talep edilen kuralda ise yukarıda anlatıldığı üzere bu hususlara dair yeterli bir düzenleme olmadığı da anlaşılmaktadır.

Ayrıca, bu şekilde yeterli ve gerekli belirliliği taşımayan kanun düzenlemesinin, yargı makamları arasında farklı şekilde uygulanabileceği ve bu durumun ise aynı konumda bulunan kişiler açısından farklı uygulamalara sebebiyet verebileceği açık olup, anılan hususun Anayasa'nın 10. maddesinde öngörülen eşitlik ilkesini ve ayrımcılık yasağı kapsamında mülkiyet hakkını ihlal edebileceği izahtan varestedir.

Bu durumda iptali talep edilen kuralın, yargılama usulünü düzenleyen bir kanun değişikliği de olduğu ve yargılama usullerini düzenleyen kanun metinlerinin daha sıkı bir belirliliğe sahip olması gerektiği de nazara alındığında, Anayasa'da ve Anayasa Mahkemesi'nin kararlarında belirtilen yeterli belirlilik ve öngörülebilirliği taşımadığı, bu suretle Anayasa'nın 2. maddesinde öngörülen hukuk devleti ilkesine aykırı olduğu anlaşılmaktadır.

İptali talep edilen kural ile, vergi kanunları uyarınca iadesi talep edilen vergilere ilişkin olarak açılan davalarda dava konusu tutarın yüzde ellisi oranında teminatın alınmadan yürütmenin durdurulmasına karar verilemeyeceği düzenlenmiş; bu zorunluluğun istisnalarına dair bir düzenlemeye ise yer verilmediği görülmüştür. Bu durumda, anılan dava dosyalarında davacı olarak bulunan kişiler tarafından dava konusu tutarın yüzde ellisi oranında teminat yatırılmadığı durumda, davacının maddi gücü ve somut olayın özellikleri gözetilmeden hiçbir şekilde yürütmenin durdurulması kararı verilemeyecektir.

Kişilerin maddi gücünün yeterli olmamasından dolayı, sırf bu nedenle, yargı makamı tarafından hukuka aykırılığı açık olduğu saptanan bir işlemin yürütmesinin durdurulması hakkından mahrum bırakılması, Anayasa'nın 2. maddesinde öngörülen sosyal ve hukuk devleti olma ilkelerine aykırılık taşıdığı gibi, herkesin dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşit olduğunu ve devlet organları ve idare makamlarının bütün işlemlerinde kanun önünde eşitlik ilkesine uygun olarak hareket etmek zorunda olduğunu düzenleyen Anayasa'nın 10. maddesine de aykırı olmaktadır.

Her ne kadar, 2577 sayılı Kanun'un 27. maddesinin altıncı fıkrasında adli yardımdan faydalananlardan teminat istenmeyeceği öngörülmüş ise de; somut olayın özellikleri bağlamında bir kısım kişilerin adli yardıma konu edilen yargılama giderlerini ödeyebilecek olmasına karşın, dava konusu ve iadesini talep ettiği vergilerin yüzde ellisi oranında teminatı verebilecek yeterli maddi imkan ve güce sahip olamayabileceği da açıktır. Bu durumlarda, Mahkeme veya hakime teminat alınmadan yürütmenin durdurulması kararı vermesine ilişkin takdir hakkı tanınmamasının Anayasa'ya aykırılık taşıyacağı görülmektedir.

Öte yandan, 2577 sayılı Kanun'un 27. maddesinin altıncı fıkrasında adli yardımdan faydalananlardan teminat istenmeyeceği öngörülmekle birlikte, anılan düzenlemenin, iptali talep edilen kurala göre "eski ve genel kanun düzenlemesi" niteliğinde bulunduğu, bu şekilde iptali talep edilen kuralın "yeni ve özel kanun düzenlemesi" olduğu gerekçesiyle, 2577 sayılı

Kanun'un 27. maddesinin altıncı fıkrasında adli yardımdan faydalananlardan teminat istenmeyeceğini öngören düzenlemenin vergi kanunları uyarınca iadesi talep edilen vergilere ilişkin olarak açılan davalarda yapılan yürütmenin durdurulması istemlerine ilişkin incelemelerde alınacak olan teminat bakımından uygulanamayacağı söylenebilecektir. Aksi bir yorumda bulunulsa dahi bu durumun mevcudiyeti halinde yargı makamlarının yorum farklılıklarının bulunabileceği ve kişiler arasında farklı uygulamalara sebebiyet verebileceği de anlaşılmaktadır.

Yukarıda anlatılanlar ışığında, iptali istenilen kural ile kişilerin yürütmenin durdurulması isteminden gereği gibi faydalanamayacağı, bu suretle mahkemelere etkili bir şekilde erişim hakkına müdahalede bulunulduğu, bu durumun Anayasa'nın 36. maddesinde düzenlenen hak arama hürriyetine de müdahale ettiği, Anayasa'nın 125. maddesinin beşinci fıkrasında yürütmenin durdurulması kararı verilmesinin olağanüstü hâl, seferberlik ve savaş hâlinde, ayrıca millî güvenlik, kamu düzeni ve genel sağlık nedenlerine bağlı olarak kanunla sınırlanabileceği düzenlemesi de göz önüne alındığında, ayrıca temel hak ve hürriyetlerin sınırlandırılmasında dikkate alınması gereken ve Anayasa'nın 13. maddesinde öngörülen şartlar bağlamında, gerekli ve yeterli hukuki belirliliğe sahip olmayan söz konusu kanun değişikliği ile kişilerin mülkiyet hakkına da sınırlama getirildiği, bu durumun da Anayasa'nın 36. maddesinde düzenlenen mülkiyet hakkına müdahale teşkil edeceğinin ve anılan maddeye aykırılık taşıyacağına söylenebileceği, ayrıca iptali talep edilen kuralın Anayasa'nın 13. maddesinde öngörülen meşru amaç bulunması şartını ve ölçülülük ilkesini ihlal ettiği de açıktır.

Şöyle ki, iptali talep edilen kanun hükmünün teklif gerekçesinde, anılan kanun değişikliğinin, vergi kanunları uyarınca iadesi talep edilen vergilere ilişkin olarak açılan davalarda Mahkemelerin vermiş olduğu yürütmenin durdurulması kararları akabinde yapılan haksız iadelerin önlenmesinin amaçlandığı belirtilmişse de; Anayasa'nın 125. maddesi ve 2577 sayılı Kanun'un 27. maddesi gereği yürütmenin durdurulması kararı verilebilmesi belirli şartlara bağlanmış olup, buna göre dava konusu edilen işlemin açıkça hukuka aykırı olması ve bu işlemin uygulanması durumunda telafisi güç veya imkansız zararların doğması şartlarının birlikte gerçekleşmesi durumunda Mahkemece yürütmenin durdurulması kararı verilebilecektir. Bu şekilde, açılacak bir davada bu iki şartın veya iki şarttan herhangi birisinin bulunmaması durumunda Mahkemece yürütmenin durdurulması kararı verilmeyecektir. Başka bir deyişle, açılmış olan bir davada dava konusu edilen işlemin yürütmenin durdurulmasına karar verilmesi demek, dava konusu edilen işlemin yargı kararıyla açıkça hukuka aykırı olduğunun ve uygulanması halinde de telafisi güç veya imkansız zararların doğacağına tespit edilmesidir. Bu durumda, yargı kararıyla açıkça hukuka aykırı olduğu ve uygulanması halinde de telafisi güç veya imkansız zararlar doğuracağı saptanan bir idari işlemin, Anayasa'nın 9. maddesine göre bağımsız ve tarafsız bir biçimde karar veren Mahkemelerin hukuka aykırı karar vermiş olabileceği ihtimalinden yola çıkılarak, iptali talep edilen kural ile yürütmesinin durdurulmasına sınırlama getirilmesinin, Anayasa'nın 13. maddesinin atfıyla Anayasa'nın 125. maddesinin beşinci fıkrasında öngörülen ve yürütmenin durdurulması kararı verilmesinin sınırlama nedenleri olarak belirtilen olağanüstü hâl, seferberlik ve savaş hâli, millî güvenlik, kamu düzeni ve genel sağlık nedenlerinden herhangi birisine de girmediği anlaşılmaktadır.

Bunun dışında, Anayasa'nın 125. maddesinin beşinci fıkrasına göre yürütmenin durdurulması kararı ancak olağanüstü hâl, seferberlik ve savaş hâlinde, ayrıca millî güvenlik, kamu düzeni ve genel sağlık nedenlerine bağlı olarak kanunla sınırlanabilecektir. Ayrıca getirilen bu sınırlamanın da ölçülülük ilkesine uygun olması gerekmektedir. Anayasa'nın 13. maddesinde güvence altına alınan ölçülülük ilkesi elverişlilik, gereklilik ve orantılılık olmak üzere üç alt ilkeden oluşmaktadır. Elverişlilik öngörülen sınırlamanın ulaşılmak istenen amacı

gerçekleştirmeye elverişli olmasını, gereklilik ulaşılmak istenen amaç bakımından sınırlamanın zorunlu olmasını diğer bir ifadeyle aynı amaca daha hafif bir sınırlama ile ulaşılmamasının mümkün olmamasını, orantılılık ise hakka getirilen sınırlama ile ulaşılmak istenen amaç arasında makul bir dengenin gözetilmesi gerekliliğini ifade etmektedir.

İptali talep edilen kanun düzenlemesi ile teminat yatırılmadan yürütmenin durdurulması kararı verilmesinin, davacının maddi gücü ve somut olayın özellikleri göz önüne alınmadan ve bu hususta Mahkeme ve hakimlere takdir hakkı tanınmadan tümüyle ortadan kaldırılmasının Anayasa'da öngörülen ölçülülüğü taşımadığı görülmektedir.

Bu açıklamalar çerçevesinde, vergi kanunları uyarınca iadesi talep edilen vergilere ilişkin olarak açılan davalarda dava konusu tutarın yüzde ellisi oranında teminatın alınmadan yürütmenin durdurulmasına karar verilemeyeceğine dair düzenlemenin Anayasa'ya aykırı olduğu sonucuna ulaşılmıştır.

3. SONUÇ

Yukarıda açıklanan nedenlerle, 1982 Anayasasının 2., 10., 13., 35., 36. ve 125. maddelerine aykırılık teşkil ettiği değerlendirilen 22.01.2022 tarihli ve 31727 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren 7351 sayılı Bireysel Emeklilik Tasarruf ve Yatırım Sistemi Kanunu ile Bazı Kanunlarda ve 375 sayılı Kanun Hükmünde Kararnamede Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun'un 2. maddesiyle 6/1/1982 tarihli ve 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 27. maddesinin (4) numaralı fıkrasına eklenen "Vergi kanunları uyarınca iadesi talep edilen vergilere ilişkin olarak açılan davalarda, dava konusu tutarın yüzde ellisi oranında teminat alınmadan yürütmenin durdurulması kararı verilemez." hükmünün iptali için Anayasanın 152. ve 6216 sayılı Kanun'un 40. maddeleri gereğince Anayasa Mahkemesine başvurulmasına, Anayasaya aykırılığın değerlendirilmesi için, gerekçeli başvuru kararının aslı, başvuru kararına ilişkin tutanağın onaylı örneği ve dava dilekçesi ile dosyanın diğer ilgili bölümlerinin onaylı örneklerinin Anayasa Mahkemesine gönderilmesine, 1982 Anayasasının 152. maddesinin üçüncü fıkrası hükmü gereğince dosyanın Anayasa Mahkemesine gelişinden başlamak üzere 5 (beş) ay içerisinde karar verilmesinin beklenilmesine, bu süre içerisinde karar verilmezse davanın yürürlükteki Kanun hükümlerine göre sonuçlandırılmasına, 02/02/2022 tarihinde oybirliğiyle karar verildi."